

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 230/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojмира Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčíkom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 3/2019 a jeho uznesením z 18. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva

podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo 3/2019 a jeho uznesením z 18. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). V rámci tohto trestného stíhania bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 134/2018 z 31. októbra 2018 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 71/2018 z 22. novembra 2018 podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov vzatý do väzby.

3. Dňa 21. novembra 2018 a 12. decembra 2018 podal sťažovateľ žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 158/2018 zo 17. decembra 2018 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 18. januára 2019 tak, že ju zamietol.

4. Sťažovateľ namieta dĺžku svojho zadržania, poukazuje na to, že 24. októbra 2018 o 16.15 h mu bola obmedzená osobná sloboda z dôvodu podozrenia zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona. Dňa 26. októbra 2018 o 15.30 h bola v tejto veci podaná obžaloba, konanie o ktorej je vedené okresným súdom pod sp. zn. 0 T 127/2018. V tejto veci konala sudkyňa pre prípravné konanie 27. októbra 2018 v čase od 8.45 h do 9.40 h a sťažovateľa prepustila zo zadržania 27. októbra 2018 o 9.35 h. Dňa 27. októbra 2018 o 9.45 h bola sťažovateľovi obmedzená osobná sloboda vo veci prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V tejto veci prokurátorka Okresnej prokuratúry Nitra podala 29. októbra 2018 návrh na vzatie sťažovateľa do väzby, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením z 31. októbra

2018 v spojení s uznesením krajského soudu z 22. novembra 2018 tak, že stěžovatel bol vzatý do väzby, ktorá mu začala plynúť 27. oktobra 2018 o 9.45 h.

5. Stěžovatel uvádza, že obmedzenie jeho osobnej slobody „trvalo bez prerušenia od 24. 10. 2018 do 31. 10. 2018, t. j. 7 dní, a to aj napriek tomu, že dňa 27. 10. 2018 o 9:35 bolo formálnym spôsobom prerušené trvanie obmedzenia mojej osobnej slobody. V tomto kontexte je nutné reflektovať skutočnosť, že aj napriek tomu, že som bol dňa 27. 10. 2018 o 9:35 prepustený z väzby, tak nikdy nedošlo k vykonaniu úkonov, ktoré by k tomuto prepusteniu smerovali (napríklad spísanie prepúšťacieho protokolu, ktorý sa formálne vyžaduje pri prepustení zo zadržania), a teda nikdy k naplneniu môjho prepustenia nedošlo. V každom prípade, žiadnych 10 minút som určite nebol na slobode; mne bola obmedzená osobná sloboda hneď po tom, ako som vyšiel z pojednávacej miestnosti.

Som toho názoru, že na takéto konanie je nutné nahliadať cez materiálnu optiku, t. j. obmedzenie mojej osobnej slobody bez rozhodnutia o vzatí do väzby trvalo kontinuálne od 24. 10. 2018 až do 31. 10. 2018...“.

6. V ústavnej sťažnosti stěžovatel ďalej poukazuje na relevantnú judikatúru ústavného soudu a Európskeho soudu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), a to okrem iných aj na tie právne závery, podľa ktorých súd rozhodujúci o väzbe je povinný skúmať, či účel väzby nemožno dosiahnuť ponechaním na slobode alebo jeho prepustením na slobodu za súčasného dohľadu probačného a mediačného úradníka, a to aj v prípade, ak takýto návrh nebol podaný. Súd je zároveň povinný odôvodniť, prečo alternatívy k väzbe nepovažoval za použiteľné. Stěžovatel namieta, že ani okresný súd a ani krajský súd neskúmali, či nemožno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka, teda „nie je splnená podmienka postulovaná v rozhodnutí Ústavného soudu so sp. zn.: II. ÚS 67/2013, keď ak (aj keď) nebol podaný návrh na nahradenie väzby, súd, resp. sudca pre prípravné konanie je s ohľadom na povahu dohľadu probačného a mediačného úradníka vždy povinný zaoberať sa možnosťou nahradenia väzby týmto procesným prostriedkom a v prípade negatívneho záveru svoje stanovisko vysvetliť v odôvodnení uznesenia...“.

7. Sťažovateľ ďalej uvádza, že tieto uznesenia okresného súdu a krajského súdu sú „prvotné rozhodnutia v rámci procesu pozbavenia osobnej slobody v zmysle čl. 5 ods. 3 Dohovoru, pričom tento proces je zavŕšený rozhodnutím súdu, ktoré nariaďuje alebo potvrdzuje pozbavenie osobnej slobody

... súdna kontrola zákonnosti vyžadovaná čl. 5 ods. 4 Dohovoru musí byť zahrnutá už v tomto počiatočnom súdnom rozhodnutí...

Uznesením Okresného súdu a Uznesením Krajského súdu došlo k vzatiu osoby Sťažovateľa do väzby, bez toho, aby došlo k odôvodneniu, prečo nie je možné nahradiť inštitút väzby, ktorý intervenuje do základných ľudských práv, inými inštitútmi podľa ustanovenia Trestného poriadku, a teda došlo k porušeniu čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky... Čl. 5 ods. 3 Dohovoru... čl. 5 ods. 4 Dohovoru...“.

8. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy... a čl. 5 ods. 3 a ods. 4 Dohovoru... a právo na spravodlivé konanie pred súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Krajského súdu Nitra, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tpo/3/2019, porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 4 Tpo/3/2019 zo dňa 18. 01. 2019 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 3.000,- Eur, ktoré je Krajský súd Nitra povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

9. Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje tým, že postupom krajského súdu došlo k zásahu do jeho osobnej slobody. Ak by krajský súd postupoval podľa zákona a rešpektoval by právne závery v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 67/2013, „nemuselo by mutatis mutiandi nevyhnutným spôsobom, po vykonaní testu proporcionality, dôjsť k vzatiu mojej osoby. Keďže Krajský súd takýto postup neaplikoval, jeho konanie nevyhnutným spôsobom rezultovalo do môjho vzatia do väzby.“.

10. Sťažovateľ následne doručil 29. marca 2019 podanie označené ako „*Dodatok k ústavnej sťažnosti*“, v ktorom doplnil ústavnú sťažnosť podanú prostredníctvom advokáta a vlastnými slovami opísal okolnosti, ktoré viedli k jeho zadržaniu, a postup príslušných orgánov po jeho zadržaní.

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

16. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

17. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

19. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v tvrdení, že krajský súd napadnutým uznesením porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd nezohľadnil jeho námietku o trvaní zadržania – jeho osobná sloboda bola obmedzená na sedem dní od 24. októbra 2018 do 31. októbra 2018 – a jeho prepustenie na slobodu 27. októbra 2018 bolo len formálne. Sťažovateľ tiež namieta, že ani krajský súd a ani okresný súd neposudzovali, či účel väzby nemožno naplniť dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom súdy majú takto postupovať vždy, bez ohľadu na to, či bola žiadosť v tomto smere podaná.

20. Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu jeho úlohou nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, z ktorých krajský súd vychádzal, prípadne odpovedať na otázku, či malo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie väzby, resp. o jej nahradenie inými zákonnými prostriedkami vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či jeho právne závery nie sú arbitrárne (svojvoľné), a teda či sú napadnuté uznesenie a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavne akceptovateľné.

21. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

22. Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 17. decembra 2018 uviedol rovnakú argumentáciu ako v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, preto v podstatnom odkázal na dôvody uvedené v uznesení okresného súdu, z ktorých vyplýva dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom a aj nemožnosť nahradenia väzby inými prostriedkami a „s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a nepovažujúc za potrebné ich ani zmeniť alebo doplniť na ne iba poukazuje a to aj preto, že v odôvodnení proti napadnutému uzneseniu podanej sťažnosti obvinený neuviedol žiadne také relevantné skutočnosti,

okolnosti alebo právne úvahy, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť, teda zákonnosť a opodstatnenosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia.“.

23. Krajský súd uviedol, že bez dôvodných pochybností považoval za „zistené a preukázané, že v súčasnom štádiu trestného stíhania v prejednávanej veci existujú a pretrvávajú tak formálne, ako aj materiálne podmienky väzby preventívnej (podľa § 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), pretože doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo v prejednávanej veci začaté trestné stíhanie (a obvinenému vznesené obvinenie a toto mu aj oznámené) bol spáchaný, má znaky trestného činu a naďalej sú tiež dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, pričom s poukazom najmä na osobu obvineného vyplýva nielen dôvodná obava, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu, by tento v páchaní úmyselnej trestnej činnosti pokračoval, ale súčasne aj nemožnosť prostriedku uvedeného v § 80 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku považovať na nahradenie väzby v prejednávanej veci za dostatočný.“.

24. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu – ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu zo 17. decembra 2018 – ústavný súd skúmal ústavnú udržateľnosť právnych záverov krajského súdu aj v spojení s právnymi závermi okresného súdu.

25. Okresný súd v uznesení zo 17. decembra 2018 uviedol priebeh a trvanie zadržaní sťažovateľa (tento opis zodpovedá tomu, ako ho sťažovateľ uviedol v ústavnej sťažnosti, pozn.), následne dospel k záveru, že z týchto skutočností „bolo zistené, že obmedzenie osobnej slobody bolo obvinenému prerušené, síce len na desať minút, ale každé bolo z iného dôvodu a v inej trestnej veci. V tejto trestnej veci, v ktorej je vo väzbe, sa mu obmedzenie osobnej slobody premietlo do výroku o začiatku väzby, teda dňa 27. 10. 2018 o 09.45 hodine.“.

26. Okresný súd tiež poukázal na to, že trestné veci sťažovateľa pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa

§ 171 ods. 2 Trestného zákona boli spojené na spoločné konanie. Okresný súd tiež uviedol, že okrem uvedených skutkov je sťažovateľ stíhaný aj pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona, za ktorý bola na neho 26. októbra 2018 podaná obžaloba, o ktorej nebolo právoplatne rozhodnuté, hlavné pojednávanie bolo odročené na 29. január 2019.

27. Okresný súd poukázal na to, že z dosiaľ získaných dôkazov – obhliadky miesta činu, domovej prehliadky a kamerových záznamov – vyplýva, že *„naďalej trvá dôvodné podozrenie, že prečinov, ktoré sú mu kladené za vinu sa dopustil a trestné stíhanie za tieto prečiny je dôvodné.“*. Uviedol tiež, že z *„predbežného vyjadrenia Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave vyplýva, že chemickou analýzou obsahu injekčnej striekačky bola zistená prítomnosť metamfetamínu.“*. Okresný súd skúmal aj osobu sťažovateľa a uviedol, že z *„opisu registra trestov obvineného vyplýva, že sa trestnej činnosti dopustil aj v Českej republike, pretože v roku 2016 bol právoplatne odsúdený Obvodným súdom Praha 10 na nepodmienečný trest, ktorý aj vykonal.“*. Okresný súd dospel k záveru, že tieto konkrétne skutočnosti *„odôvodňujú obavu, že obvinený bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti rôzneho charakteru a tak je u neho daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.“*.

28. K možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka okresný súd uviedol, že *„neprijal návrh obhajkyne obvineného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, nakoľko vzhľadom na osobu obvineného a povahu jednotlivých prečinov, za ktoré je stíhaný, nepovažuje dohľad probačného a mediačného úradníka za dostatočný na nahradenie väzby.“*.

29. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v bodoch 21 až 26 odôvodnenia tohto rozhodnutia, je ústavný súd toho názoru, že krajský súd sa s otázkou naplnenia materiálnych podmienok väzby sťažovateľa vysporiadal náležite a preskúmateľne a jeho právne závery nemožno považovať za arbitrárne. Materiálne podmienky väzby vyplývajú z viacerých dôkazov – z obhliadky miesta činu, z domovej prehliadky a kamerových záznamov, z predbežnej správy Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave

a tiež zo zistení týkajúcich sa osoby sťažovateľa, ktorý je aktuálne stíhaný za tri prečiny a v roku 2016 bol právoplatne odsúdený v Českej republike a bol mu uložený nepodmienečný trest, ktorý aj vykonal.

30. Neobstojí námietka sťažovateľa, že konajúce sudy sa nezaoberali možnosťou nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd sa zjavne možnosťou nahradenia väzby zaoberal – odkázal na osobu sťažovateľa a povahu prečinov, pre ktoré je sťažovateľ stíhaný – a dospel k záveru, že dohľad probačného a mediačného úradníka by nebol dostatočný. O uvedenej otázke rozhodol aj samostatným výrokom v uznesení zo 17. decembra 2018. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na rozhodnutie okresného súdu o možnosti nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a stotožnil sa s právnym záverom okresného súdu.

31. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa trvania jeho zadržania a prepustenia na slobodu 27. októbra 2018 efektívne na 10 minút, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na právny záver okresného súdu, podľa ktorého išlo o zadržania v dvoch rôznych veciach a z rôznych dôvodov. Uvedený právny záver ako taký nemožno považovať za arbitrárny, preto je ústavne akceptovateľný. Ústavný súd pripúšťa, že postup orgánov činných v trestnom konaní vo veci sťažovateľa má určitú podobnosť s postupom orgánov činných v trestnom konaní, ktorý posudzoval ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 47/2013, resp. ktoré boli predmetom rozhodnutia ESLP vo veci Yegorov proti Slovensku z 2. júna 2015. V uvedených prípadoch bol obvinený stíhaný pre viaceré skutky súbežne či následne, pričom bol vo väzbe a po uplynutí maximálnej doby väzby bol prepustený na slobodu a bezprostredne na to bol opäť vzatý do väzby v inom konaní. Takto bol obvinený vo väzbe vo viacerých trestných veciach vyše desať rokov. Ústavný súd a ESLP považovali tento postup štátnych orgánov za neakceptovateľný a vyslovili porušenie práva na osobnú slobodu podľa ústavy, resp. podľa dohovoru. V prípade sťažovateľa ide o zadržanie, a nie o väzbu a intenzita zásahu do osobnej slobody je v oboch prípadoch neporovnateľne rozdielna. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd neakceptoval námietku sťažovateľa týkajúcu sa trvania zadržania a právny záver krajského súdu v tomto smere považoval za ústavne akceptovateľný.

32. Ústavný súd považoval tiež za relevantné, že okresný súd v uznesení zo 17. decembra 2018 uviedol, že „*konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali vzatie obvineného do väzby naďalej trvajú.*“. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že konajúce súdy dospeli k záveru, že okolnosti, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby, sa nezmenili a naďalej trvajú aj v čase rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Podrobnejšie dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ vzatý do väzby a ktoré podľa záverov konajúcich súdov naďalej trvajú, boli uvedené v uznesení okresného súdu sp. zn. 1 Tp 134/2018 z 31. októbra 2018 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 71/2018 z 22. novembra 2018 (s ktorými sa ústavný súd oboznámil, pozn.). Tieto dôvody sú sťažovateľovi známe a všeobecný odkaz na nich v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu v situácii, keď sa tieto dôvody nezmenili a naďalej trvajú, nemožno sám osebe považovať za ústavne neakceptovateľný (m. m. III. ÚS 241/07).

33. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o trestnom obvinení) a nevzťahuje sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe ESĽP, v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pričom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prietahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. *Khudoyorov v. Rusko*, č. 6847/02, rozsudok ESĽP z 8. 11. 2005, body 124 –

125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

34. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2019